

Za razliku od ontologije, etike ili logike, njen precizan *datum rođenja* nam je poznat: estetika je *rođena* 1735. godine u magistarskoj tezi Aleksander Gotlib Baumgartena, pod naslovom *Filozofske meditacije o nekim aspektima pesničkog dela*. 15 godina kasnije prvi put se pojavljuje i delo *Estetika*, u kojem Baumgarten razvija i donekle menja stavove naznačene u *Meditacijama*. Estetika se *rađa* kao nauka o čulnoj spoznaji, a ambicije njenog autora uključuju i filozofsko razmatranje lepog i umetnosti. 46 godina kasnije Kant će u *Kritici čistog uma* osporiti pokušaj da se svi ovi fenomeni jedinstveno posmatraju u okviru *estetike kao nauke*, ali će uprkos tom osporavanju ipak postaviti temelje upravo takvoj nauci, a donekle će je i sâm razviti u delu *Kritika moći suđenja*. Zbog činjenice da pomenuti fenomeni nikada ne dosežu do objektivnosti, već samo do subjektivne opštosti, za njih će adekvatan pristup ipak biti *kritika*, a ne *nauka*.

- Izlaganjem povesnog toka razvoja estetike kroz filozofiju nemačkog idealizma moguće je prikazati i njen unutrašnji razvoj, od onog *estetskog* i nereflektovanog do onog *estetičkog* i pojmovnog.

Problematizacija estetike mora otpočeti razmatranjem osnovnih postavki estetike u okviru njenog istorijskog zasnivanja u 18. veku, čime se otvara područje u koje se filozofija pojmovno i temeljno to tada nije usudila da zalazi. Ono što se tom prilikom ne sme zanemariti je i *neformalna* i implicitna istorija estetike, preciznije: istorija filozofskog razmatranja *pojedinčnih estetičkih problema*. U tom smislu se značajnim „estetičarima“ uslovno mogu nazvati čak i antički i srednjevekovni filozofi, relevantni za buduće zasnivanje i razvoj estetike.

Aristotelova *Poetika*, na primer, predstavlja jedno od najznačajnijih estetičkih dela u istoriji čovečanstva, i ne bi se smela zanemariti zbog činjenice da nije napisana u okvirima neke određene i konstituisane estetike kao filozofske znanosti. Lajbnic-Volfov sistem ukazuje na „prazan prostor“ područja čulnosti i opažajnosti, koji nije filozofski reflektovan, a tek Baumgarten rangira estetiku kao nauku, pozicionirajući je u strukturu filozofskih disciplina „rame uz rame“ sa logikom.

Na temeljima potrebe da se *pojmovno* pristupi sferi estetskog konstituiše se i početak tematizacije estetike u filozofiji nemačkog idealizma.